

ת"פ 60621/03/16 - מדינת ישראל נגד שלמה דור אל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14 ינואר 2018

ת"פ 60621-03-16 מדינת ישראל נ' דור אל

מספר פל"א 563318/2015

לפני כבוד השופטת הדסה נאור

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם שלמה דור אל

נוכחים:

בא כוח מאשימה - עו"ד ספיר חבר

בא כוח הנאשם - עו"ד משה פולסקי

הנאשם

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של איומים.

על פי ממצאי הכרעת הדין, במסגרת סכסוך על הסעת נוסעים בקו מוניות מנתניה לתל אביב-יפו ובחזרה, נכנס המתלונן לרכבו של הנאשם ובתגובה איים הנאשם על המתלונן באמצעות אקדח FN שהחזיק ברישיון.

הנשק לא היה טעון, אך בסמוך אליו נמצאה מחסנית עם כדורים.

טענת ההגנה לפיה הוציא הנאשם את הנשק והפנה אותו כלפי המתלונן היה במסגרת טענה של הגנה עצמית נדחתה על ידי.

עמוד 1

בטיעוניה לעונש עמדה באת כוח המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם פוטנציאל פגיעה בגופו של המתלון ובשלוות נפשו.

באת כוח המאשימה עמדה על הנסיבות החמורות של המקרה, כשמדובר בעבירת איומים תוך שימוש בנשק וטענה כי מתחם הענישה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. את מתחם הענישה ביקשה לקבוע בהסתמך על שלושה גזרי דין שהוגשו, אחד בת"פ 5363-01-17, שם הורשע נאשם בכך שעל רקע סכסוך עסקי הגיע למקום עסקו של המתלון, הוציא מכל בנזין, שפך אותו על הקרקע ואיים עליו באומרו: **"היום אתה והמקום הזה נשרפים, תזכור את המילה שלי"**.

על כך נדון הנאשם שם, שלחובתו עמד עבר פלילי מכביד, ל-9 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי והתחייבות, כאשר בית המשפט לקח בחשבון לקולה את נסיבותיו האישיות של הנאשם והעובדה כי חלף זמן רב מאז ביצוע של אותן עבירות הרשומות בעברו הפלילי.

ברע"פ 5998/09 דן בית המשפט העליון בבקשת רשות לערעור לאחר שבית המשפט המחוזי הקל בעונשו של נאשם והעמיד את תקופת המאסר בפועל על 8 חודשים על עבירה של איומים באמצעות סכין, וכן עפ"ג 261-01-14 של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו שם נכנס המשיב לסניף בנק לאומי בחולון כאשר הוא מצויד בשני בקבוקי דלק, מצית אלקטרוני וסמרטוטים, איים לשרוף את המקום ואת עצמו והחל לשפוך דלק על עצמו ועל הרצפה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והטיל על המשיב 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים, ובהם פיקוח של שירות המבחן.

נוכח עברו הנקי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, עתרה המאשימה להטיל את עונש המאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה.

בא כוח הנאשם ביקש לבטל את ההרשעה ולהטיל על הנאשם התחייבות ופיצוי בסך ₪2,000, כשהוא נסמך בטיעונו על נסיבות ביצוע העבירה כפי שנקבעו בהכרעת הדין, ובהן העובדה שהמתלון הוא זה שנכנס לרכבו של הנאשם, וכן על החלטה שניתנה על ידי תביעות (צפון) לסיים הליך של איומים באמצעות אקדח בנסיבות חמורות שנקבעו בהכרעת הדין, שם הסתיים ההליך בהסדר מותנה, כשתנאי ההסדר הם הודאת הנאשם בעובדות טיוטת כתב האישום, ולפיהן במהלך ויכוח בין הנאשם למתלון איים הנאשם על המתלון שלא כדין בכך שהוציא אקדח, פתח את דלת הרכב בו ישב המתלון וכיוון את האקדח לעברו. בהמשך, כאשר מתלון נוסף ביקש מהנאשם להרגע, איים גם עליו הנאשם באופן שהצמיד את האקדח לבטנו.

לעניין הענישה, הוסכם במסגרת ההסדר המותנה שהנאשם שם ישלם לאוצר המדינה או לגורם אחר סך של ₪2,000 וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע העבירה במהלך תקופה של שמונה חודשים.

עוד הוסיף בא כוח הנאשם והעלה כעדי אופי את מעסיקו של הנאשם, מנהלת תחנת המוניות בה הוא מועסק, שהעיד על אופיו הטוב והנוח של הנאשם וטען שאין המקרה הולם את אופיו של הנאשם, וכן את אשתו, שהעידה על מזגו הטוב והנוח של הנאשם ועל הסיוע הן הכספי, הן הפיזי שהעניקה ושמעניק להוריו ולהוריה.

כאן המקום לציין כי במסגרת ההליך העיקרי העלתה ההגנה מספר עדים שאף הם, למעשה, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, בבחינת עדי אופי, אך מעדותם למדתי כי התנהגות פוגענית בין נהגי המוניות הן בתוך החברה, הן בינם לבין נהגי

המוניות בתחנה המתחרה, הייתה עניין של יום ביומו. אף שהעדים הצביעו על המתלון כעל עבריין האלימות העיקרי, לא שוכנעתי כי אכן אלו פני הדברים.

בנוסף, טען בא כוח הנאשם להסתמך גם על עדותו של מנהל העבודה, מר אלי אטלן. הנאשם, במסגרת שינוי בתקנות שלא הובאו לעיוני, אמור היה לקבל רישיון על אוטובוס, דבר שנמנע ממנו עקב תיק זה, וכן הגיש את דחיית בקשתו ממשד התחבורה.

לגבי נסיבותיו האישיות, חזר בא כוח הנאשם על הידוע מהתיק העיקרי לפיו מדובר במי ששימש שנים רבות כחבלן במשטרת ישראל והגיש גם תעודות המלמדות על כך.

הוצגו לפני על ידי ההגנה גם מכתב תודה של אזרחית שארנקה אבד במונית של הנאשם, אשר טרח והעבירו לתחנת המוניות ומסמך על מצבו הבריאותי ועל המחלות מהן הוא סובל.

לסיכום ביקש, כאמור, לבטל את ההרשעה.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנות כדלקמן:

1. נסיבות המקרה חמורות, איום באמצעות אקדח אינו יכול להחשב כעבירה קלת ערך, אך אף שקבעתי שלא עומדת לנאשם טענת הגנה עצמית, איני יכולה להתעלם מחלקו של המתלון להתפתחות האירוע ואתן משקל להתנהגותו זו.

2. מדובר בנאשם כבן 60, נעדר הרשעות קודמות אשר ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי, מקיים חיי משפחה תקינים ועובד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו באופן קבוע לאורך שנים.

כל אלה הובילו אותי למסקנה שיש לראות את מעשיו של הנאשם בפריזמה מעט שונה, באופן שמאפשר הקלה בעונשו של הנאשם מבלי לפגוע בערכים המוגנים שנקבעו.

נסיבות המקרה והפסיקה שהובאה לפני הדריכו אותי לקבוע כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל. נסיבותיו האישיות של הנאשם הדריכו אותי לקבוע שבמקרה זה נכון יהיה לקבוע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה.

בקובעי כל זאת איני מתעלמת מהפסיקה שהובאה על ידי המאשימה, שנסיבותיהם שונות באופן מהותי מנסיבות המקרה שלפני, ואף לא מהסדר המותנה שנעשה במחוז הצפון. בהסדר המותנה לא מצאתי את המניעים שעמדו בפני מקבלי ההחלטה להקל באופן כה משמעותי על אף חומרת המעשים, ועל כן במסגרת שיקולי אקח החלטה זו בחשבון בתוך מתחם הענישה שקבעתי ולא מעבר אליו.

לאור כל האמור לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירת

אלימות במשך שלוש שנים מהיום.

2. הנאשם ישלם קנס בסך ₪3,000 או 30 ימי מאסר תמורתו.

3. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן בסך ₪1,500.

ככל שהופקדו כספים כנגד שחרורו של הנאשם בערובה במשטרת ישראל, יקוזז הסכום מסכום הפיצוי שעל הנאשם לשלם. היתרה תשולם בחמישה תשלומים שווים, רצופים וחודשיים בסך ₪700 כל אחד החל מתאריך 15/03/18 ובכל 15 לחודש לאחר מכן.

4. האקדח והמחסנית יחולטו או יושמדו על פי החלטת קצין ממונה, וזאת לאחר שגזר הדין יהפוך חלוט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום כ"ז טבת תשע"ח, 14/01/2018 במעמד הנוכחים.

הדסה נאור, שופטת